

Somogyi győztes Somogyban

Beszélgetés Szehágel Istvánnal, az Év erdészevel

Egymást követően immár a harmadik alkalommal Somogyországban került megrendezésre a hazai erdésztechnikusok rangos szakmai megmérettetése, Az Év erdésze-verseny országos döntője. 2015-ben a SEFAG Zrt. Kaposvári Erdészete, 2016-ban a somogyszobi Moczs és Társa Magánerdészeti Kft., míg 2017-ben a Belső-Somogy zöld szívében erdőgazdálkodó KASZÓ Zrt. volt a szervező házigazda. Az eltelt három év alatt – talán nem véletlenül – a dunántúli kollégák hódították el a győztesnek járó trófeát. Kaposváron Tolna megyei, Somogyszobon zalai, míg idén Kaszón Somogy megyei erdész, nevezetesen **Szehágel István**, a SEFAG Zrt. erdésztechnikusa lett az Év erdésze, akivel a szakmáról, a felkészülésről és a versenyről beszélgettünk.

– Először is gratulálok a győzelmedhez! A kétszeres bajnok Gál Sándorral is fémjelzett mezőnyben ez nem lehetett könnyű. Mit jelent számodra ennek a kitüntető címnek az elnyerése?

– Köszönöm szépen a gratulációt. Valóban nem volt könnyű, sőt mondhatnám kemény volt. A verseny megnyerése megmutatta számomra, hogy a szakmán belül hol helyezkedem el, hol tartok, és egy kis nyomásgyakorlásra mire vagyok képes. Nagyon jó érzés volt Somogyban somogyiként győzni, az a tapsvihár, amit a közönségtől kaptam a győzelemért, mindennél többet ért. Ritkán él át ilyent az ember.

– Hogyan készültél fel az országos döntőben várható feladatokra? Hogyan segítettek a kollégák az eredményes szereplésben?

– Ha már úgy alakult, hogy a megyei versenyen győztem, a helyzet komolyságára való tekintettel elhatároztam, hogy nekifekszem a feladatnak, a felkészülésnek, tisztességes helytállást ígértem. Osztályvezetőim felkészülési tervet készítettek, amelynek alapján hetente egy-egy napot felkészüléssel és egyéb

gyakorlati feladatok megoldásával töltöttünk. Igazgatóm és osztályvezetőim a napi gondokat levették a vállamról, mondván, a felkészüléssel foglalkozzam, és ha kell, bármilyen segítséget megadnak. Kellett is! Elméleti és egyéb feladatokból otthon készültem.

– Somogyi erdőkben somogyi erdészként versenyezhetél. Származott ebből szakmai előnyöd a döntő során, mondhatnánk, „otthon voltál a terepen”?

Szehágel István három versenyszámot is megnyert az összetett győzelem mellett

– Kaszó Somogy zöld szíve, ugyanolyan homokvidék, mint a Marcali Erdészet azon része, ahol én dolgozom. Síkvidék, nem kellett hegyeket, dombokat másznom, hasonló állományokat kezeltem. Nem lepődtem meg a 600 m³ feletti élőfakészleten sem. Ha ezek számítanak, akkor azt mondhatom, igen, otthon voltam. Egyébként trófeaszemlén és egy-két vérebversenyen kívül soha nem jártam ott.

– Három versenyszámot is megnyertél az abszolút elsőség mellett, ami azért pestiesen szólva „nem semmi”. Mikor érezted úgy a verseny közben, ha volt ilyen pillanat, hogy te fogod magasba emelni majd a győztesnek járó kupát?

– Nem volt ilyen pillanat. Önmagában a három versenyszám megnyerése szép dolog, de a győzelemhez nem elég, ha a többi versenyszámban az átlagnál rosszabbul szerepelek. Főleg a nagy pontszámú feladatoknál szükség volt a legalább 80% körüli teljesítményre. Ez többé-kevésbé sikerült. Egyébként az utolsó versenyszám után derült ki, hogy a körlopősszegmérésem is jó lett, így úgy éreztem, hogy a középmezőny elejére már jó leszek. Este tíz körül derültek ki a végleges eredmények és a jó hír számomra. „Hát akkor így is jó leszel!” – mondtam a kollégáknak szerény büszkeséggel.

– Melyik volt számodra a legnagyobb szakmai kihívást jelentő versenyszám, és miért?

– Inkább két versenyszám, az állományleírás és a körlopősszegmérés. A gyakorlatban ezeket a szakmai feladatokat az erdőtervezők végzik. Ada-

Andrésiné dr. Ambrus Ildikó technikus alelnök (OEE) és Ugron Ákos Gábor helyettes államtitkár (FM) gratulál az Év erdészének

taikat az erdészek csak használják. Objektív dolgokon alapul (mérhető, számolható). Azok a versenyszámok, amelyeknél a „Mire gondolt a költő?” című „műsor” megy (pl. gyérítésjelölés, erdőkárbecslés), nem igazán nekem valók.

– *Tavaly a közjóléti feladat, idén az erdőkárbecslés jelent meg új versenyszámként. Hogyan látod tő melletti erdészszemmel, van gyakorlati alapja, haszna, hogy évről évre új elemekkel, új kihívásokkal gazdagodik a döntő?*

– A közjóléti szám egy érdekes, izgalmas, de nem is olyan könnyű feladat. Én személyesen jónak tartom, mert a gyakorlatban is néha-néha előjön. Azok az erdész kollégák tudják a legjobban megoldani, akiknek vannak közjóléti tapasztalataik, vannak tanösvényeik, erdei pihenőjük vagy más turisztikai látványosságuk a kerületben, és azok előbb vagy utóbb csoportot fognak vezetni. Ha máskor nem, az Erdők hete idején biztosan. Ráadásul az erdőismeret és szakmai tudás mellett más témákban is otthon kell lenni, pl. helytörténet, történelem. Az erdőkárbecslés úgy tapasztaltuk, hogy még egy nem kiforrott dolog, kissé túlzó büntetőpontokkal. Szerintem olyan versenyszámokat kellene bevezetni, amelyek mérhetők, számolhatók, így minimálisra csökken a szubjektivitás. Az sem baj, ha az erdészszakmához köze van.

– *Térjünk át a versenyről az erdész-hivatásra. Milyen családi háttér, szakmai életút vezetett el az idei Év erdésze címig?*

– A felmenőim között nem voltak erdészek, vadászok, legalábbis így tudom. Édesapám nagybátyja volt er-

dész, de őt nem igazán ismertem. Az első lépéseket az Erdő felé állítólag négy-öt éves koromban tettem meg édesapámmal, aki igen nagy természetjáró és természetisztelő ember. Az alapok innen jöttek.

Egy sor dolgot megtanultam, mire középiskolás lettem. Főleg azt, hogy hogyan kell közlekedni az erdőben, hogyan kell figyelni, tájékozódni ahhoz, hogy lássuk is a fától az erdőt.

Nekünk, falusi gyerekeknek az erdő-mező volt a játszótér, annak minden szépségével, érdekességével és persze problémájával együtt. Megismertem a falu környékén dolgozó erdészeket, vadászokat, én is megfertőződtem a „puska, kutya, zöld ruha” szindrómával.

Így vágtam neki a középiskolának Barcsón, ahol öt év után erdésztechnikus végzettséget szereztem. Kemény évek voltak, de mindig szívesen gondolkodok vissza azokra az időkre, tanáraimra, akik mindent megtettek azért, hogy az életben megálljuk a helyünket, és jó szakemberek legyünk. Így lettem én erdész.

Az élet úgy hozta, hogy 2008-ig hivatásos vadászként dolgoztam a Gyótai vadásztársaságnál. 2008-tól neveztek ki a Marcali Erdészet Gyótai kerületének vezetőjévé. Gyakorlatilag ugyanazt a kerületet jártam hivatásos vadászként, amit most már erdészként. A két szakmát együtt kilenc évig műveltem, az erdész és a vadászat kölcsönös érdekét szem előtt tartva dolgoztam. Teszem ezt most is. 2017. március elsejétől csak az erdész beosztásom maradt, de a vadászattól nem távolodtam el.

– *A kerületvezetői gyakorlatod során milyen feladatokat kell megoldanod?*

Mutasd be kérlek röviden a jelenlegi feladatköröd, a kerületed!

– 868 ha-os síkvidéki kerületet kezel a marcali térségben, Gyótapusztán. A kerület egybefüggő, gyakorlatilag téglalap alakú, 80%-a védett vagy fokozottan védett kategóriába esik, ezért az erdőművelési és a fahasználati munkák összehangolása igen fontos feladat. Mivel az erdész egy összekötő kapocs a kerülete és az erdészete között, ezért minden feladat rajta keresztül kerül ki a kerületbe. Felelek a feladatok szakszerű és időbeni végrehajtásáért, ezek pontos és szakszerű elszámolásáért. Védem az erdővagyonot, irányítom a munkákat, mit és hogyan kell szakszerűen elvégezni. Legyen az fadóntás, hídépítés, kerítés-építés stb. A rendszeres ellenőrzés, jelenlét a kerületben nagyon fontos, akár hétfőig is. Csak így lehetek naprakész, és így kevésbé érhetnek meglepetések.

– *Mivel foglalkozol a legszívesebben a hivatás mellett a szabadidőben, pihenésként?*

– A vadászat továbbra is igen közel áll hozzám, ezt a szenvedélyt nem ad-

tam fel, szívesen járok máshova is vadászni, nem csak Gyótára. A hegy- és a dombvidék bükkösein előszeretettel cserkelek. Volt szerencsém eljutni más országokba is vadászni, de a somogyi bőgő szarvasbikáknál még szelbet nem éltem át.

Még egyszer gratulálok az elért eredményhez, és köszönöm a beszélgetést!

Köszönöm, a megtisztelő lehetőséget is. Üdv az erdésznek!

Szöveg és kép: **Nagy László**